

Joan Ferrerós

BALANÇ

Els escriptors —els únics que deixen acta notarial dels consells que donen—, solen fixar en quaranta els anys que marquen simbòlicament el punt d'inflexió de la vida. I ver aquí que un servidor de vostès els acaba de fer en el moment que el senyor director m'invita a escriure aquestes ratlles; la meva circumstància és, naturalment, irrellevant, només el sentit del ridícul em privaria de parlar-ne si no fos que, convençut de ser del pilot, la puc usar per apuntar valoracions que em semblen comunitàries entre els de la meua quinta d'aquest rodal.

Hem crescut i viscut en una millora progressiva de la comoditat: l'economia, la societat, les famílies s'han permès un negoci, uns estudis, un ofici, que ens procuren salubritat diària; en aquest aspecte, si considerem altres geografies i altres generacions, no ens podem queixar. De la política —si no en vivim— ens en considerem fora muralla, més els que havien pagat quota i dedicat esforç a alguna associació redemptorista, que no pas els contemplatius; uns i altres no passem de considerar la política professional poc més que administració, menys decantada a corregir injustícies i desequilibris, que no pas a afavorir la depredació que els provoca. A uns quants —no pas a tots— no ens hauria fet res haver nascut allà on al país i la llengua fossin imperceptibles de tan obvis: un vague anhel segurament infantil. Aquest desencís, però, resulta indolent perquè va lligat a un estat de satisfacció física i a la buidor que se'n segueix: som la generació que ha pogut fer més coses, més que no pas totes les precedents sumades. Repeteixo: generació, excepcions a banda. Si n'hem sabut —a vegades el llegir fa perdre l'escriure— hem adquirit objectes i hem viatjat per a la nostra satisfacció, sense esdevenir patètics consumistes

Dibuix: ÀNGEL DEL POZO

ni ramats de carn transportada. Hem menjat i hem begut més requisits i exquisideses en vint anys que les nostres nissagues en vint segles. Els objectes els hem pogut triar, i en els viatges hem begut ser els primers (d'aquí) a arribar; a taula hem ensopegat el punt en què la religió i l'esquerra l'acabaven de despenalitzar, què els restaurants s'han aplicat fins a la mística i en què les últimes cuïneres encara estan en actiu. Fa vint anys algú encengué el llum verd que invitava a vacunar-se contra la virginitat. Era una metàfora perquè el grup de risc que se sentí interpel·lat, segons s'anà veient, abraçava des de les nenes de monges que no havien allunyat mai més de mig pam un genoll de l'altre, fins a les mamàs *ieiès*; en aquesta històrica obertura, la generació es trobà a l'inici d'una familiaritat pública mai vista; a propòsit: la dita californització de l'engonal posà sobre els llençols la socialització del plaer; aquí caic, aquí m'aturo, la lleva féu el que pogué per popularitzar una raresa anomenada orgasme femení. Convé deixar-ho escrit per si alguna organització femenina troba convenient guardar el llistó comprès entre els internats i la sida.

Fer coses, deïem; haurem pogut seguir els consells dels clàssics: durant els altres —hipotètics— quaranta anys, la quietud que ens ha d'anar facilitant el colesterol, els triglicèrids, la verdura bullida, l'aigua mineral, la muller i les criatures, ens han de permetre al peu de la lletra aquella saviesa: pensar, destil·lar, projectar coses. Si algú t'è pressa, que vagi passant.